Lietas arhīva Nr. CA-1561-18/9
ECLI:LV:RAT:2018:1130.C30373917.7.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2018.gada 30.novembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis U.Danga,
tiesneši I.Ošiņa un I.Grauda,
izskatot atklātā tiesas sēdē vienkāršotās procedūras lietu AS "Swedbank P&C Insurance" prasībā pret /pers. B/ par naudas piedziņu, sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2018.gada 2.janvāra spriedumu, Civillietu tiesas kolēģija

konstatēja:

Aprakstošā daļa

Prasītājs AS "Swedbank P&C Insurance" 2016.gada 27.decembrī cēlusi Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā prasību vienkāršotās procedūras lietā pret /pers. B/ (pirms uzvārda maiņas – /uzvārds/) par naudas piedziņu. Pamatojoties uz Dzīvokļa īpašuma likuma 3., 9., 14.panta pirmo daļu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4., 6.pantu, likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu, Civillikuma 1084., 1646., 1649., 1756., 1759., 1765.,1773. ,1775. un 1779.pantu, prasītājs lūdzis piedzīt zaudējumus 944,10 euro apmērā, atzīt prasītājam tiesības saņemt likumiskos 6 procentus no piespriestās naudas summas par laika periodu līdz sprieduma izpildei, kā arī piedzīt visus tiesas izdevumus.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2014.gada 24.decembrī starp prasītāju kā apdrošinātāju un /pers. C/ kā apdrošinājuma ņēmēju tika noslēgts mājokļa apdrošināšanas līgums, saskaņā ar kuru apdrošināts dzīvoklis /numurs/, daudzdzīvokļu namā /adrese/. Apdrošināšanas periods noteikts no 2015.gada 31.janvāra līdz 2016.gada 30.janvārim. Norādīts, ka līguma darbības laikā, proti, 2015.gada 9.jūnijā, /pers. C/ vērsās pie prasītāja ar iesniegumu par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu sakarā ar apdrošināšanas gadījuma iestāšanos, norādot, ka apdrošinātais dzīvoklis ticis saliets no augstāk esošā kaimiņu dzīvokļa /numurs/, kā rezultātā dzīvoklim nodarīti bojājumi. Norādīts, ka saliešanas faktu apstiprina 2015.gada 2.jūnijā DzĪKS "Purvciems" sastādītais akts. Pamatojoties uz zemesgrāmatas nodalījumā minēto, dzīvokļa /numurs/, /adrese/, īpašniece uz minētā negadījuma brīdi bija atbildētāja. Izpildot savas saistības saskaņā ar līgumu un ņemot vērā līgumā noteikto pašrisku 140,00 euro apmērā, prasītājs ir izmaksājis cietušajai personai apdrošināšanas atlīdzību 944,10 euro apmērā par nekustamā īpašuma bojājumiem.

Prasītāja ieskatā, pieļaujot kaimiņa dzīvokļa apliešanu, atbildētāja nav rīkojusies kā rūpīgs saimnieks, un saskaņā ar likuma "Dzīvokļa īpašuma likums" 14.panta pirmo daļu ir iestājies atbildētājas pienākums segt zaudējumus dzīvokļa /numurs/īpašniekam. Norādīts, ka, izmaksājot apdrošināšanas atlīdzību, prasītājs saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu, ir pārņēmis cietušā nekustamā īpašuma īpašnieka prasījuma tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2018.gada 2.janvāra spriedumu prasība apmierināta.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka lietā nav strīds par prasības pieteikumā norādītajiem hronoloģiskajiem notikumiem, kas apstiprinās ar lietā esošajiem dokumentiem.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka 2015.gada 9.jūnijā, pamatojoties uz 2014.gada 24.decembrī noslēgto apdrošināšanas polisi Nr.MA14015311, prasītājam iesniegts īpašuma apdrošināšanas atlīdzības pieteikums, norādot, ka 2015.gada 2.jūnijā tika bojāts nekustamais īpašums /adrese/, negadījuma veids – salietas dzīvokļa telpas, vainīgais dzīvoklis /numurs/.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītājs pilnībā ir pierādījis savu tiesību prasīt zaudējumus no atbildētājas, bet atbildētāja nav sniegusi prasību atspēkojošus pierādījumus. Pirmās instances tiesa norādījusi, ka DzĪKS "Purvciems" 2015.gada 2.jūnija akts par konstatētajiem bojājumiem pierāda to, ka dzīvokļa /numurs/tualetē, koridorā, virtuvē radušies bojājumi, jo dzīvokļa /numurs/virtuvē ilgākā laika periodā tecējis krāns sakarā ar mīkstās šļauciņas (pievada) defektu, kura īpašniece ir atbildētāja. Kā nepietiekami ticamu pirmās instances tiesa vērtējusi atbildētājas pārstāvja apgalvojumu, ka dzīvoklis /numurs/nav apsekots, jo pretēji minētajam apgalvojumam tas ir fiksēts iepriekš minētajā aktā, kā arī šo faktu apstiprināja tiesas sēdē liecinieks /pers. D/, kurš bija klāt abu dzīvokļu apsekošanā un kurš piedalījās akta sastādīšanā un pats fiksēja ūdens noplūšanas iemeslus dzīvoklī /numurs/. Pirmās instances tiesa norādījusi, ka lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka ūdens noplūšanai bija citi iemesli, tajā skaitā, mājas stāvvadu defekts. Tāpat lietā arī iesniegti pierādījumi, ka minētie stāvvadi netika remontēti kādu defektu dēļ minētajā laika periodā, kad notika apdrošināšanas gadījums, proti dzīvokļa saliešana.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka saskaņā ar sertificēta eksperta Mihaila Murāna, sertifikāts Nr.20-054-K, tāmi izdevumi (tiešas izmaksas), kas nepieciešami dzīvokļa atjaunošanai stāvoklī, kādā tas bija pirms saliešanas, novērtēti 1084,10 euro apmērā. Pamatojoties uz minēto un 2014.gada 24.decembra apdrošināšanas polisi Nr.MA14015311, ņemot vērā polisē noteikto pašrisku 140,00 euro, prasītājs izmaksājis /pers. C/ apdrošināšanas atlīdzību 944,10 euro apmērā. Pirmās instances tiesa atzinusi, ka minētā izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība uzskatāma par prasītāja zaudējumiem Civillikuma 1770.panta izpratnē.

Apelācijas sūdzību par minēto spriedumu iesniegusi atbildētāja /pers. B/, pārsūdzot spriedumu pilnā apmērā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesas secinājums, ka dzīvoklim /numurs/, /adrese/, nodarītais kaitējums un attiecīgi prasītajam nodarītie zaudējumi radušies atbildētājai piederošajā dzīvoklī /numurs/, /adrese/, izlietnes lokanās ūdens pievadcaurules bojājuma dēļ, nav pamatots ar lietā pierādītiem faktiem un apstākļiem, līdz ar ko ir nepareizs.

Ņemot vērā to, ka prasītājs nav apsekojis dzīvokli /numurs/, /adrese/, pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas un tam nebija zināms šā dzīvokļa faktiskais stāvoklis, atbildētājas ieskatā, nav iespējams noteikt minētajam dzīvoklim nodarīto bojājumu rašanās laiku un to, kad iestājies apdrošināšanas

risks. Tā kā šādi pasākumi netika veikti, atbildētāja uzskata, ka prasītājs, slēdzot apdrošināšanas līgumu, nav rīkojies kā krietns un rūpīgs saimnieks Civillikuma 1646.panta izpratnē. Atbildētājas ieskatā, apdrošināšanas risks, iespējams, iestājies jau pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas, par ko liecina DzĪKS "Purvciems" 2015.gada 9.jūnija akts par dzīvokļa /numurs/, /adrese/, saliešanu, kurā secināts, ka saliešana nav notikusi, bet aktā minētie bojājumi dzīvoklim notikuši nekvalitatīvi veikta remonta rezultātā. Līdz ar ko, atbildētājas ieskatā, prasītājam zaudējumi ir radušies, taču prasītājs nav izdarījis no viņa atkarīgo, lai izvairītos no šiem zaudējumiem, tādējādi prasītājam nav pamata prasīt zaudējumu atlīdzināšanu.

Norādīts, ka DzĪKS "Purvciems" 2015.gada 2.jūnija aktā par dzīvokļa /numurs/, /adrese/, saliešanu nav atrodama norāde uz to, ka apsekots būtu arī dzīvoklis /numurs/, kā arī par to nav sastādīts atsevišķs akts. Fiksējot dzīvoklim /numurs/nodarītos bojājumus, aktā norādīts, ka ūdens noplūdes iemests nav atklāts. Aktu parakstījušas DzĪKS "Purvciems" amatpersonas, bet nav iesniegti pierādījumi tam, ka minētais akts būtu izsniegts arī dzīvokļa /numurs/ īpašniekam un atbildētājai. Līdz ar ko liecinieka /pers. D/ tiesas sēdē apgalvoto neapstiprina lietā iesniegti rakstveida pierādījumi.

Norādīts, ka pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā apstākli, ka liecinieks /pers. D/ pārstāv DzĪKS "Purvciems", kas ir tieši ieinteresēts lietas iznākumā, jo no Dzīvokļa īpašuma likuma 3. un 4.panta izriet, ka par stāvvada uzturēšanu kārtībā ir atbildīgs namu apsaimniekotājs. Tādējādi, atbildētājas ieskatā, ja dzīvoklim /numurs/bojājumi nodarīti ūdens noplūdes no stāvvada dēļ, prasītājam būtu pamats vērsties ar regresa prasību pret DzĪKS "Purvciems". Norādīts, ka atbildētāja lietā iesniegusi stāvvada fotoattēlus, kuros redzamas metināšanas pēdas un paskaidrojumos norādījusi, ka 2015.gada jūnija sākumā ēkā veikti stāvvada remonta darbi. Norādīts, ka pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā DzĪKS "Purvciems" 2015.gada 29.oktobra vēstuli prasītājam, kurā ir atzīts, ka stāvvada remonts ēkā ir veikts, taču sniedzot liecības tiesā, /pers. D/ šāda veida remontdarbu veikšanu pilnībā noliedza, kaut gan tieši viņš parakstīja minēto vēstuli.

Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētājas /pers. B/ pilnvarotais pārstāvis /pers. F/ apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem motīviem un pamatiem, bet prasību neatzina.

Apelācijas instances tiesa sēdē prasītāja pilnvarotais pārstāvis /pers. G/ prasību uzturēja uz tajā norādītajiem motīviem un pamatiem, bet apelācijas sūdzību neatzina.

Civillietu tiesas kolēģija, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi dokumentālos pierādījumus, uzskata, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, savukārt prasība ir pamatota un apmierināma.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Atbilstoši iesniegtās apelācijas sūdzības saturam, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2018.gada 2.janvāra spriedums ir pārsūdzēts pilnā apjomā, līdz ar to civillieta izskatāma pēc būtības apelācijas instances tiesā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 193.panta piektajā daļā minētos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu.

Pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Izvērtējusi apelācijas sūdzības argumentus, papildus pirmās instances tiesas spriedumā norādītajam, Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka tie nav pamatoti šādu apsvērumu dēļ.

Lietā nav strīda, ka uz īpašuma tiesību pamata atbildētājai pieder dzīvoklis /numurs/ /adrese/ (l.l.71-72).

No lietas materiāliem redzams, ka 2014.gada 24.decembrī starp prasītāju kā apdrošinātāju un /pers. C/ kā apdrošinājuma ņēmēju noslēgta mājokļa apdrošināšanas polise Nr.MA14015311, saskaņā ar kuru tika apdrošināts dzīvoklis /numurs/, /adrese/. Apdrošināšanas līgums noslēgts uz laiku no 2015.gada 31.janvāra līdz 2016.gada 30.janvārim, kopējo apdrošināšanas summu nosakot 87 536,25 euro apmērā ar pašrisku 140,00 euro (l.l.9).

Atbilstoši Civillikuma 3.pantam katra civiltiesiska attiecība apspriežama pēc likumiem, kas bijuši spēkā tad, kad šī attiecība radusies, pārgrozījusies vai izbeigusies. Neskartas paliek jau iegūtās tiesības.

Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem, izņemot gadījumus, kad ir nodarīts kaitējums personas dzīvībai, veselībai vai fiziskajam stāvoklim. Šis izņēmums nav spēkā, ja apdrošināšanas līgumā ir paredzēts piemērot kompensācijas principu.

Prasītājs savu prasījumu par zaudējumu piedziņu saistījis ar apstākli, ka no atbildētājas dzīvokļa Nr.88, /adrese/, notikušās ūdens noplūdes rezultātā saliets dzīvoklis /numurs/, /adrese/, tādējādi nodarot prasītājam zaudējumus 944,10 euro apmērā, kas ir izmaksāti dzīvokļa /numurs/, /adrese/, īpašniekam (l.l.42-43).

Civillikuma 1402.pants noteic, ka saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma.

Lietā pastāv strīds par to, vai atbildētāja ir vainojama dzīvokļa /numurs/, /adrese/, saliešanā un vai atbildētāja prasītājam ir nodarījusi zaudējumus 944,10 euro apmērā.

Lietā konstatēts, ka 2015.gada 9.jūnijā dzīvokļa /numurs/, /adrese/, īpašnieks iesniedzis prasītājam īpašuma apdrošināšanas atlīdzības pieteikumu, norādot, ka 2015.gada 2.jūnijā tika bojāts apdrošinātais nekustamais īpašums /adrese/, negadījuma veids – appludinātas dzīvokļa telpas, vainīgais dzīvoklis /numurs/(l.l.33).

Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 3.panta pirmo un otro daļu atsevišķais īpašums ir dzīvojamā mājā esoša būvnieciski norobežota un funkcionāli nošķirta telpa vai telpu grupa, kura kā dzīvoklis, neapdzīvojamā telpa vai mākslinieka darbnīca iezīmēta būves kadastrālās uzmērīšanas lietā. Atsevišķā īpašuma elementi ir:1) telpas vai telpu grupas robežās esošie konstruktīvie slodzi nenesošie, nožogojošie un apdares elementi (tai skaitā iekšējās starpsienas, griestu, grīdu un sienu apdare, durvis); 2) inženiertīkli un inženierkomunikācijas līdz kopīpašuma stāvvadiem; 3) inženieraprīkojuma elementi (tai skaitā virtuves aprīkojums, ventilācijas ierīces, tualetes, dušas un vannas aprīkojums), bez kuriem kopīpašumā esošās dzīvojamās mājas daļas elementi var funkcionēt patstāvīgi; 4) atsevišķo īpašumu norobežojošie logi un durvis.

No lietas materiāliem redzams, ka ar DzĪKS "Purvciems" 2015.gada 2.jūnija aktu, apstiprinās, ka veicot dzīvokļa /numurs/, /adrese/, apsekošanu namu pārvaldnieks /pers. D/ un namu apsaimniekotājs /pers. I/ konstatēja, ka minētajā dzīvoklī notikusi saliešana tualetē, koridorā, virtuvē un istabā. Tāpat konstatēts, ka dzīvokļa saliešana notikusi no dzīvokļa /numurs/, kura īpašniece ir atbildētāja, jo virtuvē ilgākā laika periodā tecējis krāns sakarā ar mīkstās pievada caurules defektu un nenoblīvētu izlietni (l.l.34).

Minēto faktu apelācijas instances tiesas sēdē apstiprināja liecinieks /pers. D/, kurš kā DzĪKS "Purvciems" pārstāvis 2015.gada 2.jūnijā apsekojis abus dzīvokļus un konstatējis saliešanas iemeslus. Tāpat arī liecinieks /pers. J/ apelācijas instances tiesas sēdē liecināja, ka viņš kā DzĪKS "Purvciems" santehniķis tika pieaicināts pēc dzīvokļa /numurs/, /adrese/, saliešanas un pēc dzīvokļu /numurs/un /numurs/apsekošanas, konstatējis, ka noplūde notikusi no dzīvokļa/numurs/, jo bija bojāta virtuves izlietnes krāna mīkstā pievada caurule.

Savukārt lieciniece /pers. K/, kas ir atbildētājas māte un pastāvīgi dzīvo dzīvoklī /numurs/, /adrese/, apelācijas instances tiesas sēdē liecināja, ka virtuvē bijusi neliela problēma ar krānu, kuru atbildētājas vīrs nomainīja, bet no krāna noplūde neesot bijusi, bet pēc dienas vai divām DzĪKS "Purvciems" santehniķis, pārbaudot stāvvadus, konstatēja, ka noplūde notiek no stāvvadiem, kuri pēc tam tika salaboti.

Civillietu tiesas kolēģija secina, ka liecinieku sniegtās liecības zināmā mērā ir pretrunīgas, līdz ar ko tās vērtējamas, kontekstā ar citiem lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija nonāk pie secinājuma, ka lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka ūdens noplūde būtu notikusi mājas stāvvadu bojājumu dēļ, tāpat lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka minētie stāvvadi būtu remontēti tieši pirms vai pēc apdrošināšanas gadījuma.

Minētais izriet no DzĪKS "Purvciems" sarakstes ar prasītāju, kur norādīts ūdens noplūdes iemesls, papildus norādot, ka stāvvadu remonts mājā /adrese/, šajā periodā netika veikts (l.l.36-38). Tāpat arī 2017.gada 16.novembra atbildes vēstulē uz pirmās instances tiesas pieprasījumu Nr.249 DzĪKS "Purvciems" norādījis, ka saskaņā ar DzĪKS "Purvciems" rīcībā esošajiem grāmatvedības un tehniskās daļas dokumentiem, dzīvojamajā mājā /adrese/, 2015.gada jūnijā nav veikti stāvvada remonta darbi (l.l.115).

Līdz ar ko Civillietu tiesas kolēģija kritiski vērtē liecinieces /pers. K/ sniegtās liecības apelācijas instances tiesas sēdē, jo lietā nav gūti pierādījumi liecinieces apgalvojumiem par to, ka ūdens noplūde notikusi no dzīvojamās mājas stāvvadiem. Tāpat liecinieces apgalvojumus neapliecina arī lietā iesniegtās stāvvadu fotogrāfijas (l.l.90-93), jo no minētajām fotogrāfijām nevar noteikt datumu, kad stāvvadi remontēti un datumu, kad un kurā vietā minētās fotogrāfijas uzņemtas.

Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 14.panta pirmo daļu, dzīvokļa īpašnieks par zaudējumu nodarīšanu citiem dzīvokļu īpašniekiem vai citām personām ir atbildīgs normatīvajos aktos, dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumos vai savstarpēji noslēgtajos līgumos noteiktajā kārtībā.

Kā jau iepriekš norādīts, ar lietā esošo zemesgrāmatas nodalījuma norakstu apstiprinās, ka uz īpašuma tiesību pamata atbildētājai pieder dzīvoklis /numurs/, /adrese/ (l.l.71?72), no kura 2015.gada 2.jūnijā ticis saliets apdrošinātais dzīvoklis /numurs/.

No lietas materiāliem redzams, ka pēc apdrošināšanas pieteikuma saņemšanas prasītāja pārstāvis 2015.gada 9.jūnijā apsekojis dzīvokli /numurs/, /adrese/, un konstatējis bojājumus, kas radušies no ūdens noplūdes dzīvoklī /numurs/(l.l.39). Apsekošanā konstatētie bojājumi fiksēti fotoattēlos, kas pievienoti apsekošanas aktam (l.l.40-62).

Saskaņā ar sertificēta eksperta Mihaila Murāna, sertifikāts Nr.20-054-K, sastādīto tāmi izdevumi, kas nepieciešami dzīvokļa Nr.84, /adrese/, atjaunošanai stāvoklī, kādā tas bija pirms saliešanas, novērtēti 1084,10 euro apmērā (l.l.65-68).

No lietas materiāliem redzams, ka prasītājs 2015.gada 18.jūnijā izmaksājis /pers. C/ apdrošināšanas atlīdzību 944,10 euro apmērā, ko apliecina lietas materiālos esošais 2015.gada 18.jūnija maksājuma uzdevuma Nr.32740 (l.l.69).

No lietas materiāliem redzams, ka 2015.gada 8.oktobrī prasītājs nosūtījis atbildētājai pretenziju par zaudējumu atlīdzināšanu regresa kārtībā Nr.3200000/1992E (l.l.73).

Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Civillikuma 1770.pants nosaka, ka ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums. Savukārt Civillikuma 1772.pants paredz, ka jau cēlies zaudējums var būt vai nu cietušā tagadējās mantas samazinājums, vai arī viņa sagaidāmās peļņas atrāvums. Tādējādi zaudējums var izpausties kā jebkāds mantas samazinājums, zudums vai bojājums, sagaidāmās peļņas atrāvums, papildu izdevumi, kā arī citas mantiski novērtējamas tiesību aizskāruma sekas. Saskaņā ar Civillikuma 1773.pantu zaudējums ir tiešs, kad tas ir prettiesīgas darbības vai bezdarbības dabiskās un nepieciešamās sekas, netiešs - kad tas cēlies sagadoties sevišķiem apstākļiem vai attiecībām, nejaušs - kad tā cēlonis ir nejaušs notikums vai nepārvarama vara. Tādējādi tiešs zaudējums ir tāds zaudējums, kas no cēloņsakarības viedokļa dabiski un ar objektīvi pastāvošu nepieciešamību rodas prettiesiskas darbības vai bezdarbības rezultātā, bet netiešs zaudējums arī ir saistīts ar prettiesisku darbību vai bezdarbību, bet nav tās nepieciešamās sekas *(Sk.Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400.p.). Autoru kolektīvs prof. K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā – R: Mans Īpašums, 2000, 269.lpp.)*.

Juridiskajā doktrīnā atzīts, ka zaudējumu atlīdzināšanas un piedziņas pamati ir šādi: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību *(sk. K.Torgāns. Saistību tiesības I daļa. Rīga, 2006., lpp.209)*.

Šāda atziņa ir pausta arī Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 14.oktobra spriedumā lietā Nr.SKC-255, kurā Augstākās tiesas Senāts atzinis, ka zaudējumu atlīdzības prasībai ir nepieciešams konstatēt visus civiltiesiskās atbildības priekšnoteikumus – zaudējumu esamību, prettiesiski vainojamu darbību un cēlonisko sakaru.

Civilprocesa likuma 97.panta pirmā daļa nosaka, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Izvērtējot lietā esošos rakstveida pierādījumus to kopumā un savstarpējā saistībā, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lietā ir konstatējami visi civiltiesiskās atbildības priekšnoteikumi, proti, notikusī dzīvokļa /numurs/, /adrese/, saliešana, zaudējumu esamība un cēloniskais sakars starp minētā dzīvokļa saliešanu, kas notikusi no atbildētājas dzīvokļa /numurs/, /adrese/, un konstatētajiem zaudējumiem.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka no atbildētājas par labu prasītājam ir piedzenami zaudējumi 944,10 euro apmērā.

Šādos apstākļos Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa visus lietas apstākļus, kā arī pierādījumus lietā ir pareizi novērtējusi un pamatoti taisījusi spriedumu lietā par prasības apmierināšanu, bet apelācijas sūdzībā izteiktie argumenti nevar būt par pamatu pretēju secinājumu izdarīšanai.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Līdz ar to no atbildētājas par labu prasītājam piedzenama valsts nodeva par prasības pieteikuma iesniegšanu 141,62 euro, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 euro un kancelejas nodeva par liecinieka uzaicināšanu 4,27 euro, kas kopā veido 150,59 euro.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punktu no atbildētājas valsts ienākumos piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu un dokumentu nosūtīšanu 6,22 euro apmērā.

Civilprocesa likuma 195.pants nosaka, ka taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa norāda prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt procentus, minot arī to apmēru. Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasītājam nosakāmas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt 6% procentus gadā no piespriestās nenomaksātās pamatparāda (zaudējumu) naudas summas par laiku līdz sprieduma izpildei, jo saskaņā ar Civillikuma 1765.pantu gadījumos, kad likums noteic aprēķināt likumiskos procentus, tas nolikts pa seši no simta gadā.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, 93., 193., 195. un 204.[1] pantu, 426., 430., 432.pantu, 440.[11] un

440.[12] pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

prasību apmierināt.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu AS "Swedbank P&C Insurance", reģistrācijas Nr.11269248, zaudējumus 944,10 euro (deviņi simti četrdesmit četri euro un desmit centi), un tiesāšanās izdevumus 150,59 euro (viens simts piecdesmit euro un piecdesmit deviņi centi), kopā piedzenot 1094,69 euro (viens tūkstotis deviņdesmit četri euro un sešdesmit deviņi centi).

Samaksa veicama uz AS "Swedbank P&C Insurance", reģistrācijas Nr.11269248, Latvijas filiāles bankas kontu Nr.LV35HABA0551024373547, AS "Swedbank".

Noteikt AS "Swedbank P&C Insurance", reģistrācijas Nr.11269248, tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt 6% (sešus procentus) gadā no piespriestās nenomaksātās pamatparāda (zaudējumu) 944,10 euro (deviņi simti četrdesmit četri euro un desmit centi) naudas summas.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 6,22 euro (seši euro un divdesmit divi centi).

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kas piedzīti valsts ienākumos, iemaksājami bankas kontā: saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja iestāde: Valsts kase, BIC kods TRELLV22, konta Nr. LV51TREL2190458019000. Iemaksas mērķis: 21499 ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kā arī dati lietas identificēšanai.

Pēc valsts ienākumos piedzenamo tiesas izdevumu samaksas samaksu apliecinošais dokuments jāiesniedz Rīgas apgabaltiesā.

Noteikt /pers. B/, personas kods /personas kods/, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs (paraksts) U.Danga

Tiesneši (paraksts) I.Grauda

(paraksts) I.Ošiņa